

Nagae-Yari, Ashigaru, Sonae

A 16. század második felében a 4,5 és 6,5 méter közötti hosszúságú *ashigaru* lándzsák (*nagae yari*) váltak a hadseregek fő erejévé.

A *yari-ashigaru*-k a *Sengoku* hadsereg nagy részét alkották, és az 1550-es évekre a kóborló parasztok bandáiból fegyelmezett harcosokból álló csapatokká alakultak át. A hűbéruruk által felfegyverzett és felszerelt japán lándzsások jellemzően a parasztságból kerültek ki, és egy bölcs vezetőnek figyelembe kellett vennie a hosszú és költséges hadjáratok okozta mezőgazdasági terméskiesést. E parasztok számára azonban a katonai szolgálat volt az egyetlen módja a feudális Japán szigorúan hierarchikus társadalmában való előmenetelnek, és sok *ashigaru* a harctéri dicsősége révén lett szamuráj az uruk szolgálatában. A régi *ashigaru*-k - a banditák vegyes csoportja, akiket elsősorban a zsákmányszerzés motivált - átadta helyét a fegyelmezett, felfelé törekvő hivatásos katonáknak.

A késői *sengoku* idején az *ashigaru okashi-gusoku*-t viselt: közepes minőségű páncélzat. Az *ashigaru*-k fegyverzete általában egy páncélozott mellvértből állt, amely a lábak védelmére szolgáló *kusazuri*-val és fémlemezekkel vagy láncsal átszőtt pamutkarvédőkkel volt ellátva, és a szamurájokhoz képest, akiket szolgáltak, eléggé szegényes volt.

Jellegzetes kúpos *jingasa*-juk általában lakkozott fémből vagy fából készült, és arra szolgált, hogy a viselőjét megvédje mind a naptól, mind a korabeli rúdfegyveres taktikákra jellemző, lefelé irányuló lándzsacsapásoktól.

A késői *Sengoku* korszak *nagae-jari*-ja 5-6 méter hosszú volt és számos formájú lándzsa hegygel volt ellátva. Egy régi katona közmondás szerint: "A lándzsa nem szúrásra, hanem ütésre való!" Ilyen módon használva az egyszerű *yari* még a páncélos ellenfelek számára is pusztító erejűnek bizonyulhatott.

A *Sengoku* hadseregekben ritkán volt egységes az egyenruha, az egységhez tartozást a katona hátán lévő mellvértre erősített zászló (*sashimono*) jelezte. Más esetekben a páncélra festett klánjelvények vagy a vállon vagy a sisakon viselt kis zászlók vagy szíjak segítettek a katonának megkülönböztetni a barátot az ellenségtől.

A katonai szervezet klánonként és régióként jelentősen változott, de általában egy *sonae* köré szerveződött, amely 80-300 harcosból álló egység volt. Ezeken a *sonae*-kon belül volt a *kumi* (osztag), amely nagyjából 30 emberből és támogató személyzetből állt.

Egy *yari-gumi* (lándzsás osztag) 1 szamurájból, 2 szolgából, 2 lóvezetőből, 3 munkásból, 1 lovaslovassági lóból, 2 teherlovasból és 30 lándzsásból állt. A szamuráj *kumigashira* (tiszt) volt, de néha egy *kogashira* (hadnagy) is támogatta.

A lándzsa uralta a korai *sengoku* időszakot, de végül a tűzfegyverek tömeges elterjedése miatt háttérbe szorult. A *sengoku* korszak végére a *yari* a védekező szerepkörbe szorult vissza, ahol a szárnyakat vagy a lövész csapatokat támogatta.

Ennek ellenére a *yari-gumi* az *Azuchi-Momoyama* (1568-1600) időszak minden csatamezőjén jelen volt.

A fordítás az alábbi cikk felhasználásával történt: <https://www.deviantart.com/another-urasian/art/Nagae-Yari-Ashigaru-Sonae-892443122>